

de med Skilsmisse. Det er formodentlig det, der gør, at Ministeriet er saa sendrægtigt med at gaa til Valg. Naar det er Ministeriet saa magtpaaliggende hurtigst muligt at faa de Forandringer i Grundloven, som er nødvendige for Sønderjyllands Genforening med Danmark, hvorfor har det saa ikke tidligere — der har jo været Tid nok — forelagt Forslag? Hvorfor har man da ventet saa længe? Hvorfor vil Ministeriet nu, da man staar saa nær ved Genforeningen, fremsætte et Grundlovsforslag, der indeholder Ændringer i den nu bestaaende Grundlov af en saadan Beskaffenhed, at den højtærede Minister maa sige sig selv, at de ikke kan gennemføres med Tilslutning af Rigsdagen. Det havde da været naturligt for den højtærede Minister at appellere til Vælgerne, men det vil han ikke nu. Jo, siger Ministeriet, vi vil gerne have Valg. Men som Betingelse for at faa Valg, for at komme ud til Vælgerne, stiller Ministeriet det Krav, at vi skal vedtage en Grundlovsændring og en Ændring i Valgloven, som passer for Ministeriet.

Jeg tillader mig at paastaa, at hverken det højtærede Ministerium ej heller Rigsdagen sidder paa Folkets Vegne for at gennemføre en ny Grundlov eller en ny Valglov. Vi er ikke valgte med det for Øje. Da vi blev valgt i 1918, laa det Spørgsmaal ikke for. Da sagde Regeringspartierne: Ja, det er klogest at beholde det nuværende Ministerium, for det er den bedste Borgen for, at vort Land kan holdes udenfor Krigen — og mange troede paa denne Advarsel, mange gik over til Regeringspartierne ved deres Stemmegivning baade i København og paa Landet, fordi de var slaaede af Forskrækkelse ved Udsigten til, at Danmark kunde komme ind i Krigen, hvis Ministeriet faldt. Men der blev sagt tydeligt, at naar Krigen var forbi, vilde der komme Valg. Senere fortrød man det. Saa forandrede man det til: naar Krigssituationen var forbi. Hvor længe Krigssituationen varer, ved jeg ikke, men naar der virkelig er Fred i Europa — og Freden er jo nu underskrevet — saa skulde man synes, at Krigssituationen var forbi, og Ministeriet kan meget hurtigt faa Valg, naar det vil indskrænke sine Krav til Grundlovsændringer til de Forandringer i Grundloven og Valgloven, som er nødvendige for, at Sønderjyderne kan stemme sig ind i den danske Rigsdag. Vi tilbyder at gaa videre end absolut nødvendigt, vi tilbyder at gaa med til en Valgretsalder af 25 Aar nu. Nu hører

jeg af den højtærede Minister og af det ærede 10de Medlem for København, at man ikke kan forsvare ikke nu at sætte Valgretsalderen til det 21de Aar af Hensyn til Sønderjyderne. Det er mærkværdigt, saa interesseret man nu er for de sønderjyske Forhold. Man bruger dem baade i Tide og i Utide, og selv Mænd, som tidligere ikke har vist nogen Interesse for det sønderjyske Spørgsmaal, vil nu benytte det til at faa Grundloven forandret paa et saa vigtigt Punkt som Valgretsalderen. Men jeg synes, de Herrer ikke skal tale saa meget om den sørgelige Omstændighed, som de kalder det, at Sønderjyderne ikke kan komme til at vælge til Folketinget i Danmark, før de er 25 Aar, al den Stund de Herrer var med til i 1915 at vedtage en Grundlovsordning, der paa en Maade var efter en nedadgaaende Skala, hvorefter man i Løbet af 16 Aar gik fra 30 til 25 Aar. Nu tilbyder vi at gøre Springet fra 29 til 25 Aar, saaledes at 4 Aargange nye Vælgere kommer ind paa een Gang. Det er en bekendt Sag, at naar vi nu gaar til Valg ved Opløsning, er det kun de 29-aarige, der kan stemme. Vi synes, det er naturligst — det var ogsaa Venstres Standpunkt før 1915 — at gaa ned til en Valgretsalder af 25 Aar, men ikke derunder.

Nu siger den højtærede Statsminister: Ja, men i England, Frankrig og andre Stater er Valgretsalderen nede paa 21 Aar. Ja, men England havde Valgretsalderen 21 Aar ogsaa i 1915, men det gjorde den Gang ikke noget Indtryk paa den højtærede Statsminister. Den højtærede Statsminister siger: Ja, men nu har Krigen forandret Forholdene saa meget, at nu bør man gaa til en Valgretalder af 21 Aar, altsaa gaa ind paa det socialistiske Krav. Det ser jeg slet ingen Grund til, thi det forekommer mig, at der ikke er nogen som helst Anledning dertil, blot fordi de i andre Stater har det. Det ligger nærmere at spørge, hvad Betydning det, at de har en saa lav Valgretsalder, da har haft for fredelige og rolige Forhold i de store Samfund, hvor man jo ogsaa trænger til Fred og Ro efter Krigen. Det forekommer mig, at det, at man kalder saa unge Mennesker til Valg, ikke i noget Land vil bidrage til at skabe Tryghed, Ro og Sikkerhed, thi de unge Mennesker kan jo ikke have den Erfaring, som de ældre Borgere har kunnet erhverve sig. Det er derfor naturligst, at de i den unge Alder sørger for at dygtiggøre sig til deres Livs-